

Juraj Poništ

KRÍDLA
CNOTÍ

Juraj Poništ

Krídla cností

Venovanie

Venujem mojej Láske, Zuzke Ľuptákovovej, ďakujem, že si ma čakala.

Juraj Poništ
Kridla cností

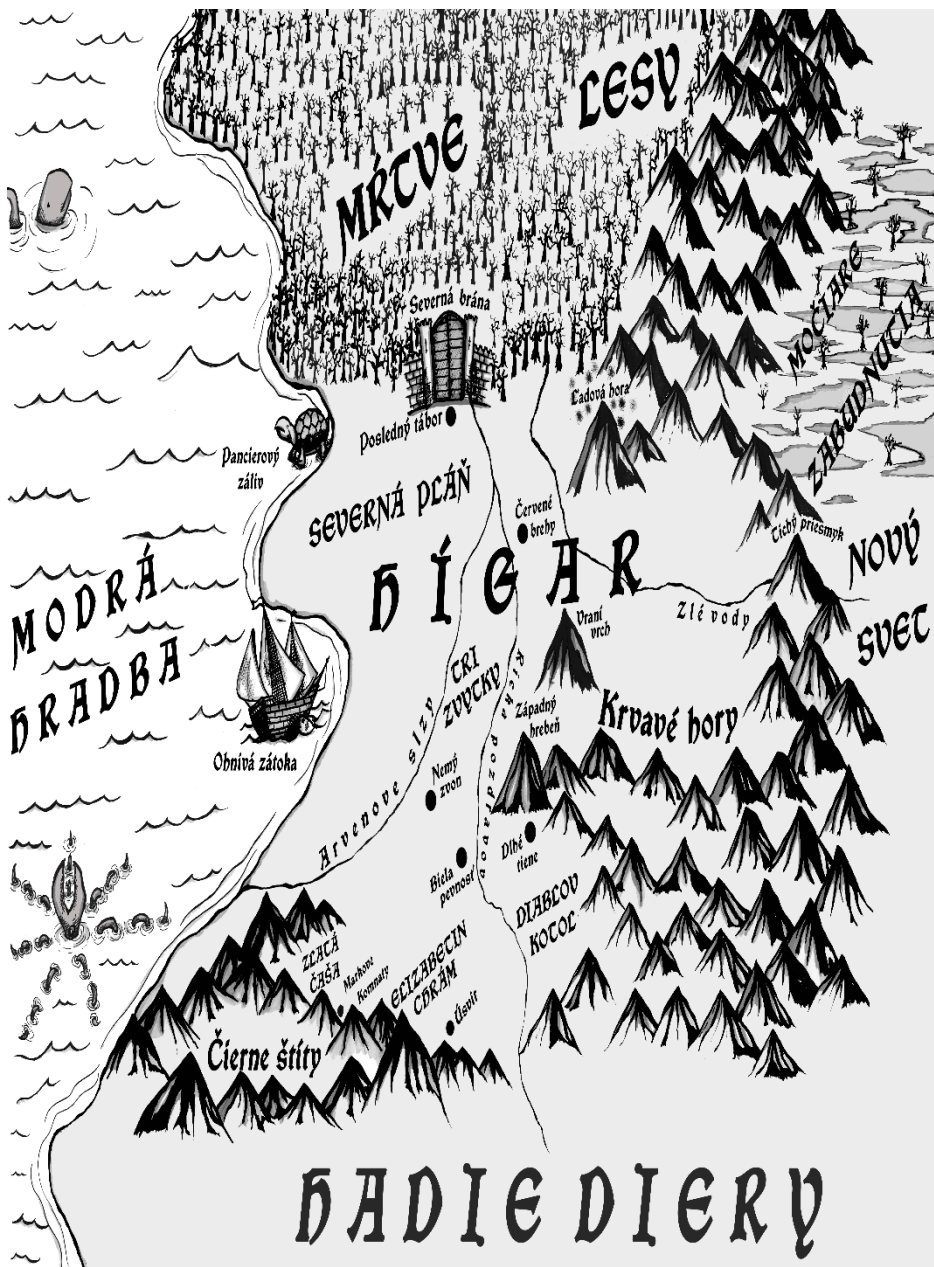
Ilustrácie
Martin Rapák

Gramatická a štylistická úprava
Ivana Hlubinová

Copyright©

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nemôže byť reprodukováná alebo prenášaná akoukoľvek formou alebo akýmkoľvek spôsobom, elektronickým alebo mechanickým, vrátane fotokopírovania alebo zaznamenávania, alebo uložená v akomkoľvek systéme na uskladnenie alebo zhromažďovanie informácií bez predchádzajúceho písomného povolenia autora.

ISBN 978-80-570-1825-4

Zanechanie domova

Nedá sa cúvnuť. Prišiel som príliš ďaleko. Agal sa zhlboka nadýchol a zaklopal na dvere. Žiadna odozva. Tobias lebedí vzadu pri trofejach, pomyslel si. Nemienim tu stáť ako pajác, kým premoknem do nitky! „Agal, si to ty?“ ozvalo sa spoza dverí. „Kto iný?“ Z dverí vykukla Tobiasova vysmiata tvár. „Myslel som, že mi vrazilo do dverí splašené vtáča.“ Agal vstúpil za Tobiasom do priestranej miestnosti.

„Tvoj otec sa ešte nevrátil?“ spýtal sa Agal. „Nie. Ako ho poznám, určite s Martinézom chľastajú,“ odvetil Tobias a pristúpil ku kozubu, z ktorého šľahali plamene. Agal si zavesil plášť a sadol si rovno ku kozubu. „Je pravda, že Martinéz ako starosta nestojí za puknutý hrniec, ale páliť slivovicu vie,“ pokračoval Tobias a lahodne uchlipol z polievky, ktorú práve uvaril. „Úžasná, vidieť, že som varil ja,“ pochválil sa Tobias a začal obsluhovať.

„Aspoň, že tá má kto pochváliť,“ podpichol ho Agal. „Veď počkaj, ako ti bude chutiť.“ Tobias položil pred Agala misku fazuľovej polievky. „Ale ja...“ „Čo, ale ty?“ „Nepozeraj na mňa ako hrča z dosky a jedz. Bohvie, kedy sa dotrepe otec a hlavne, ako sa dotrepe.“

„Myslel som, že nás dnes čaká niečo ako porada,“ nadhodil Agal a pustil sa do polievky. „Ja som predsa nepovedal, že porada nebude,“ povedal Tobias a usadil sa s vlastnou miskou oproti Agalovi. „Ver mi, otec by musel byť riadne podgurážený, aby nebol schopný sa s nami rozprávať.“

V tom sa chata lovcov ocitla pod nemilosrdným bičovaním kvapiiek. „Aspoň ocko trocha vytriezvie,“ povedal Tobias so šibalským úsmevom.

„Tak čo, tešíš sa na tvoje prvé dobrodružstvo?“ spýtal sa. „Po pravde, strašne sa bojím,“ zašepkal chlapec.

„Nemáš sa čoho. Ideš predsa s najlepšimi lovcami v Hígare.“ „To jediné ma drží nad vodou.“ „Myslím, že je najlepšie spýtať sa teraz,“ pomaly prehovoril Tobias. „Chceš sa spýtať prečo,“ zašepkal Agal a zdvihol pohľad ponad plameň sviečky. „Pre odmenu ako každý. Matka je chorá. Bez poriadnych lekárov ťažko povedať, čo sa stane. A poriadny lekári si aj poriadne zapýtajú. Ani lieky nestoja málo. Napadlo mi narukovať k Richardovmu pluku, no nechávam to ako poslednú možnosť. Radšej sa budem potíkať Mŕtvymi lesmi v honbe za jednorožcom, ako slúžiť tomu prasatu.“ „Hovoríš mi z duše, priateľko. Sám by som si radšej nechal odrezať obe nohy, než vraždiť ľudí pre toho nenažranca.“

„Dáš si ešte?“ spýtal sa Tobias. Agal krátko prikývol. „Ale späť k téme. Samozrejme mi ako prvé napadlo, že to robíš pre svoju mamu. Len ma zaujímalo či v tom nie je ešte niečo viac.“

„Máš pravdu,“ priznal Agal. „Nerobím to čisto kvôli matke. Za zvyšné peniaze...“ Dvere sa rozleteli a do chaty vstúpil Leonard. „Božie dopustenie,“ vzrušene nadhodil starý lovec, zavesil si klobúk s plášťom a ponáhlal sa ku kozubu. „Agal, dobre, že už si tu. Nevieť či by som dokázal dnes vydržať dlho hore,“ pokračoval Leonard.

„Tobias, koľko ráz som ti omielaľ, že fazuľu neznášam,“ zasipel Leonard. „Takže nebudeš jesť?“ spýtal sa Tobias s úškrnom. Malátny pohľad bol pre Tobiasa jasnou odpoveďou. Leonard vytiahol z brašne tri zožltnuté zvitky pergamentu. „Tri zlatky. Za každé povolenie,“ povedal Leonard. „Tá potvora nespustila ani zlatku, hoci súťaž už dávno beží.“

„To vieš, musí byť vzorný, aby ho milovaný kráľ pochválil,“ sarkasticky nadhodil Tobias. „Len zabúda na to, že Richard má v zadku už toľko starostov, že prestáva rozoznávať, ktorý je ktorý,“ neodpustil si poznámku Agal. „Súhlasím,“ zhodnotil Leonard a pustil sa do polievky.

Kým starý lovec so zjavnou nechutťou premieľal polievku v ústach, Agal vyčkával, kedy skĺzne rozhovor k ďalšej vášni Tobiasa a Leonarda, ku koňom. Hrdé štvornohé tvory pre lovcov neboli iba nevyhnutný prostriedkom na vlastnú prepravu a prevoz nákladu, ale symbolom slobody, ktorý im pripomínal vlastnú nespútanosť. O to ťažšie pre Leonarda bolo rozlúčiť sa so svojím starým koňom, ktorý ho na cestách celé tie roky sprevádzal. Tobiasov záujem o Leonardovho nového koňa na seba nenechal dlho čakať.

„Aspoň si už vymenil tú mrcinu?“ spýtal sa Tobias. „Áno, Búrka je fuč,“ dal mu za pravdu Leonard. „Odviedol som ju Abaterovi. Chodí na postriežku na Západný hrebeň. Búrka je už v poslednom ťažení. Aspoň poslúži ako volavka.“ „Chudera, celý život niešť niekoho na chrbte a za odmenu ju čakajú tesáky divej zvery,“ zosmutnel Agal.

„Taký je život,“ povedal Leonard pokojne. „Možno jedného dňa budeme niešť niekoho na chrbtoch my, a potom nás len tak pre zábavu hodia vlkom.“ „Tak máš novú krv,“ povedal Tobias. „Za bezbožné peniaze ale predsa,“ povedal Leonard. „Ani sa ma nepýtajte, koľko si Lukas zapýtal. Ale dost' už bolo nepodstatných omáčok.“ Leonard odsunul tanier a prekrížil prsty na prsiach.

„Noc pokročila a nás zajtra čaká dlhá cesta. Nech sa na to pozerám zo všetkých strán, ako najbezpečnejšia cesta do Posledného tábora pre nás bude okľuka popri Tichom priesmyku.“ „Ale tým stratíme strašne veľa

času,“ vyhrkol Tobias. „Pokým sa dostaneme k Severnej bráne, niekomu z Hígaru sa určite podarí toho jednorožca uloviť a máme po odmene.“ Leonard nedôverčivo nadvihol obočie. „Tobi, tá súťaž beží už tri mesiace a nič. Nikde ani správa o nejakom šťastlivcovi, ktorý sa úspešne vrátil z Mŕtvych lesov. A ver mi, že ak by sa taký našiel, už by o ňom vedel celý Hígar. Ak sa im to nedarilo celé tri mesiace, je veľmi pravdepodobné, že sa im nepošťastí ani pokým sa okľukou dovŕzgame k Severnej bráne.“

„Ved' tá cesta nie je ani bezpečná,“ namietal Tobi a rýchlo pokračoval. „Tichý priesmyk obmýva Ladovú horu a tá sa predsa hemží banditmi. Už aj malé decko v Hígare vie, že v Pustých vrchoch majú tie potvory skrýše.“ „Áno, to máš pravdu, majú tam skrýše, ale nie je dôležité, kde sú skrýše, ale kde sú banditi,“ nenútene zareagoval Leonard. Agal si bol istý, že práve takéto argumenty starý lovec čakal, a preto sa aj náležite pripravil. „Rozmýšľaj, Tobi. Načo by banditi drevneli v Pustých vrchoch, keď sa môžu nabaliť z plných vozov, ženúcich sa do Mŕtvych lesov?“

„V tom máš pravdu,“ zastal sa Leonarda Agal. „Minulý týždeň som bol na trhoch v Bielej pevnosti. V celom meste ste nepočuli o ničom inom len o prepadoch vozov na ceste do Posledného tábora.“ „Presne ako hovorím,“ povedal Leonard. „Máloktorý bandita odolá tak lákavej ponuke a pre tých, ktorým sa tiaži vytiahnuť päty z Pustých vrchov,“ pri tých slovách Leonard bleskovým pohybom vytasil z pošvy za opaskom dlhú dýku. „Nebude to prvýkrát, kedy som vymenil svoj život za jednu z tých potvôr.“

„Podľa mňa by bolo oveľa múdrejšie prejsť popri Vraňom vrchu a v úctivej vzdialenosti obehnúť Červené brehy, kde nás banditi čakať nebudú,“ povedal Tobias. „Zlodeji sa zrejme spoliehajú na to, že sa všetci

budú držať hlavných ciest. Je to najrýchlejší spôsob. Keď ich takto oklameme, získame čas a preklízneme banditom tesne pomedzi prsty. Nezabúdajme na to, že síce vedia nakladať so zbraňami, ale o stopárstve nevedia ani hovno.“

Tobiasove argumenty očividne padli na úrodnú pôdu. „O tom stopárstve máš pravdu,“ priznal Leonard. „Bol to iba návrh. Aj tak si myslím, že ak to netrhne už od začiatku k Ladovej hore, stretu sa nevyhneme. Čo si myslíš ty, Agal?“ „Tobiasov návrh mi pripadá ako zlatý stred,“ povedal Agal.

„Je rozhodnuté,“ povedal Leonard. „Agal, prespíš v loveckej sieni. Ak sa chcete rozprávať, pokojne, ale ospravedlňte starého muža. Akosi ma tá Martinézova pálenka vzala. Každý rok je silnejšia. No čo už, aspoň v niečom sa lepší.“ „Aj ja by som si už ľahol,“ rýchlo nadhodil Agal, keď sa za starým lovcom zabuchli dvere vedľa kozuba. „Na dnes už mám toho dosť. Som hrnčiar, ale často si prídem zmorený akoby som robil v štólňi.“ „To ti verím, priateľu,“ povedal Tobias na Agalovo klamstvo. Obaja vedeli, že Agal iba oddaľuje čas, kedy sa Tobiasovi zverí so svojím tajomstvom. Agal sa schúľil pod trofejami, kde na neho čakali nepokojné sny.

Za úsvitu Tobias opatrne zašepkal Agalovi do ucha: „Ideme, priateľko.“ Agal by ochotne dal všetky peniaze, aby dokázal vrátiť čas. Agal sa pridal k Leonardovi s Tobiasom, zapriahajúcim dva čierne tátoše k vozu. Hoci by Agal nikdy nedal na svoje dva vlastné žrebce dopustiť, musel priznať, že v živote nevidel krajšie zviera, ako bol Hrom.

„Nemysli si, že som zabudol na náš rozhovor,“ pošepol Agalovi do ucha Tobias. Leonard zatiaľ starostlivo kontroloval zásoby vo voze. „Tak to

sme dvaja," odvetil Agal, žmurkol na priateľa a vyšvihol sa na priečelie voza.

„Ak nie sme do Mŕtvych lesov pripravení my, tak už nikto," vyhlásil Leonard, s Tobiasom sa usadili k Agalovi a vyrazili v ústrety neznámu. „Včera si bol až priveľmi unavený, tak som s tým nechcel začínať," prehovoril Tobias, keď vykročili po širokej ceste hustým lesom k Západnému hrebeňu. „Čo si sa dozvedel od Nomara?" „Podarilo sa vám nájsť Virnovho sluhu?" vyletelo z Agala.

„Tak-tak," spokojne prikývol Leonard. „A vôbec ho nebolo treba hľadať v Markových komnatách. Ten chlapík sa rozhodol dožiť aj so ženou v Bielej pevnosti," pokračoval a vytiahol fajku. „Moja námaha stála za to. Dozvedel som sa o jednorožcoch veci, ktoré naklonia misky váh v náš prospech.“

„Ak chceš hovoriť o splne, tak sa na to radšej vykašli," odbil otca Tobias. „Aj malé deti vedia, že spln je pre nich obrovské lákadlo." „Áno, ale sú aj väčšie," povedal Leonard. Pred cestovateľmi sa roztvorila rovina, lemovaná drevenými domami remeselníkov Dlhých tieňov. Nad dedinou sa týčil kamenný štít Západného hrebeňa.

„Navyše, spln nám v Mŕtvych lesoch nebude nič platný, keďže ma Nomar dôrazne upozornil, aby som za žiadnych okolností neopúšťal tábor po západe slnka. Pri toľkých potvorách, pred ktorými vraj majú rešpekt aj Čiruovia, by to bola čistá samovražda. Nie, nie. Vodopády, drahí chlapci. Vodopády sú vraj pre tie biele paroháče priam neodolateľné. Prečo, to mi už Magnus nevysvetlil.“

„Čo, Leonard, kam si sa so synom vybral?" zakričal od dielne statný kováč Lumer, zvierajúc v pravačke ťažké kladivo. „Do Mŕtvych tieňov,

priateľu,“ zakričal Leonard. „Snád' sa len nejdete naháňať za jednorožcom?“ vykrikol kováč a pozrel na Agala. „Ešteže ty máš rozum a nezapájaš sa do takých šialenstiev. Práca s hlinou je síce platená biedne, no aspoň sa ti nič nestane.“ „Budem na to myslieť!“ nervózne zakričal Agal.

„Len aby sme v Mŕtvych lesoch na nejaké vodopády natrafili,“ nadhodil Tobias. „Nomar mi potvrdil, že tam majú niekoľko vodopádov, otázne však je, ako ďaleko od nich budeme mať tábor,“ povedal Leonard, podal opraty Tobiasovi a začal sa prehrabávať dekami, ktoré ležali za jeho chrbtom. „A pre prípad, že by vodopády nezabrali, tu mám železnú poistku.“ Leonard vytiahol spod deky píšťalu a podal ju Agalovi.

„Je tvoja, darček od starého lovca.“ „Ale ja som nikdy...“ „To nikto z nás,“ pokojne povedal Leonard. „Keď dávajú, ber.“ „Nomar ma ubezpečil, že zvuk píšťaly je pre jednorožce ešte vábivejší, ako hukot vodopádu,“ pokračoval Leonard. „Keď neviem strieľať zo zbrane, aspoň vám budem robiť volavku,“ povedal Agal. Zbadal svojho otca postávať pred dielňou.

Pri pohľade na chlapíka v zašpinenej zástere Agalovo srdce stisla lútosť. „Ahoj, Tom, už si sa bál o syna?“ zakričal Leonard na hrnčiara. „Prečo by som sa mal o neho báť, keď viem, že je s tebou,“ odvetil Tom. „Správna reč, správna,“ prikývol Leonard a svižne zoskočil z voza.

„Matka je v posteli?“ spýtal sa Agal. „Kde inde by bola,“ smutne povedal Tom. Iniciatívy sa okamžite chopil Leo. „Agal, choď vybozkávať matku na rozlúčku a ty Tom, ukáž, čo mi môžeš na rozlúčku ponúknuť ty.“ „Podťe do dielne, mám tam nejaké uvoľňováky,“ začul Agal za chrbtom otcov hlas. Laura nevládne ležala v malej spálničke. Kropaje potu sa leskli na jej vyziabnutej tvári.

„Tom, chl'ast máš kvalitný, ale s tým bordelom si ešte nič neurobil. A to som tu nebol najmenej celú večnosť,“ začul z dielne Leonarda. „Mama, som tu,“ zašepkal Agal. Na chlapca čakali okamihy nehanebných sľubov. Nasľuboval, že sa vráti, že sa im podarí dolapiť jednorožca, že matke vybaví tých najlepších doktorov. „Na mne nezáleží, chlapček,“ povedala Laura. „Hlavne aby si sa mi ty vrátil. Vráť sa mi, prosím.“ „Je to ťažké, zanechať domov a vydať sa do neznáma,“ povedal Agal, keď sa znova ocitol na priečelí voza. „Domov nikdy neopustíš,“ povedal Leonard a ukazovákom d'obol chlapcovi do hrude. „Ten si navždy ponesieš tu.“

Učiteľ bez žiaka

„Tobias, Agal, postarajte sa o kone. Ja rozložím pahrebu. Neďaleko odtiaľto tečie rieka. Vezmite tam Hrom s Prízrakom, nech sa poriadne napijú,“ na sklonku dňa zavelil Leonard. Ponad vrcholky stromov sa týčil kamenný tesák Vranieho vrchu. „Napadlo mi, že by sme sa po ceste zastavili u Dulara na Vraňom vrchu,“ nadhodil Leonard pri pahrebe. „Myslel som, že ten starý blázon behá po Ľadovej hore,“ povedal Tobias. „Žiješ v minulosti. Vrátil sa,“ povedal Leonard. „Dular pozná na Vraňom vrchu každý kamienok. Bude nám vedieť poradiť, kadiaľ je najbezpečnejšie sa vydať. Naozaj nerád by som na ceste k Červeným brehom stretol zlodějov.“

„Áno, Dular má na Vraňom vrchu zmapovaný každý kúsok, nie som si však istý či nám vzhľadom na jeho samotársku povahu a hlavne pokročilý stav šialenstva bude ochotný pomôcť,“ neodpustil si Tobias.

„...Agal, Agal.“ Až vtedy si mladík uvedomil, že sa na neho upierajú zvedavé pohľady oboch lovcov. „Čo hovoríš na to, aby sme sa zajtra zastavili u Dulara?“ spýtal sa Tobias. „Nie som proti,“ zamumlal Agal. „Tak je rozhodnuté,“ vyhlásil Leonard rozžiarene a začal sa kŕmiť sušeným mäsom. „Zajtra sa ide k Dularovi.“ Podľa Tobiasovho kyslého výrazu bolo Agalovi jasné, že Tobias nie je jeho hlasovaním nadšený.

Do povetria sa vznieslo spolu s dymom z pahreby zvláštne napätie, ktoré Agal dosiaľ nepoznal. V tvári lovcov sa zračila prázdnota. *Počujú niečo, čo ja nie?* Napätú atmosféru dokresľovalo nervózne prehrabávanie koní. „A to som si myslel, že prvý deň bude pokojný. Naivne zbožné želanie,“ zašomral Leo, schmatol pušku a kývol hlavou k hustému kroviu sa svojim chrptom. „Schovajte sa. Keď bude treba, nešetríte guľkami.“

Tobias bol v momente na nohách a so zbraňou trielil do húštiny. „Chod' chlapče, všetko je raz prvý raz,“ povedal Leonard, pričom mu spadol smutný pohľad na pušku pri Agalových nohách. *Keby som aspoň vedel, ako sa nabíja,* pomyslel si Agal a pričupil sa k Tobiasovi do krovia.

„O otca sa neboj,“ zašepkal Tobias, pričom sa mu v očiach mihla zlovestná iskra. „Snaž sa len netrafiť kone. Ešte ich budeme potrebovať.“ V tom chlapec zachytil tiché zaerdžanie, nesúce sa z mladiny pred nimi.

Spomedzi stromov sa vzápätí vynoril jazdec. Leonard nepohnute sedel pri vatre.

„Preboha, Orner a ty tu čo robíš?“ vyhŕkol zrazu Leonard. „Vraciam sa domov, priateľu,“ odvetil starec. „Agal, Tobi, vylezte. Je to v poriadku,“ zakričal Leonard ponad plece. „Nájde sa tu na noc pri ohni trochu voľného miesta?“ spýtal sa Orner vyčerpane. „Samozrejme, priateľu,“ prikývol Leonard. „Orner, toto je môj syn Tobias a synovec Agal.“

„Vidím, že nič nenechávaš na náhodu,“ pobavene povedal Orner, keď sa mladíci vynorili z krovín a prisadol si k pahrebe. „To veru nie,“ prikývol Leonard. „Chlapci, toto je môj priateľ z čias, keď ste ani jeden ešte neboli na svete,“ pokračoval Leonard. „Tobias, neseď tu len tak. Rýchlo utekaj po pálenku. Agal, ty sa postaraj o koňa.“

„Tu máš, zajedz si kúsok sušeného mäsa, nemíňaj vlastné zásoby,“ začul Agal od voza Leonardov priateľivý hlas. „Ďakujem, priateľu.“ „Priateľom sa neďakuje a navyše som ti nesmierne vďačný, že si nás takto prepadol. Aspoň môžem konečne ochutnať z tejto krásky.“

„Dobrá, žiaden plameň tak nezahreje ako dobrá pálenka,“ pochválil Orner. „Povedz priateľu, čo ťa privádza do týchto končín, navyše bez tvojho žiaka Jakoba?“ spýtal sa Leo. Ornerov výraz náhle potemnel. „Jakob už nebude potrebovať učiteľa. Pred nedávnom ho v Mŕtvych lesoch roztrhala zver.“

„To ma mrzí, priateľu, to ma mrzí,“ povedal Leonard a vrúcne potľapkal Ornera po pleci. „Bol mi ako syn,“ žalostil si Orner. „Ctižiadostivosť bola silnejšia ako on, nedalo sa nič robiť.“ „Vtedy sa naozaj nedá nič robiť,“ prikývol Leonard. „Aj mňa už ctižiadost' neraz takmer zmárnila.“

„Lov na jednorožca bol pre neho priveľkým lákadlom,“ povedal Orner. „Až priveľmi sa chcel vymaniť z tieňa svojho otca. Vedeli sme, že v noci sa neradno potulovať v lesoch mimo tábora. No dni pribúdali a nám sa nedarilo. Jakob bol čoraz nepokojnejší. Naučil som ho mnohému, od bylínok až po zaobchádzanie s mečom. Nikdy som ho však nenaučil trpezlivosti. Vždy chcel všetko dosiahnuť hneď.“

Dal som si za povinnosť osobne odovzdať správu o Jakbovej smrti jeho rodičom. Sklamal som ich, nedokázal som ho ochrániť.“

„Nikoho si nesklamal,“ rozhodne povedal Leonard. „Bolo to len a len Jakobovo rozhodnutie. Bol si jeho učiteľ, to však neznamená, že si niesol zodpovednosť za jeho rozhodnutia.“ „Možno. Povedz to však mojim nočným morám,“ povedal Orner trpkou. „Niekedy premýšľam či je možné pred tým tieňom nejako uniknúť. Aspoň na jednu noc. Dal by som všetko za to, aby som aspoň na chvíľku prestal cítiť tie prekliate výčitky. Môj Jakob, čo budem len bez teba robiť,“ zavzlykal.

„Keď je učiteľ, žiak sa vždy nájde,“ povedal Leonard. Starec rezolútne pokrútil hlavou. „Nie, priateľu, naopak. Keď je žiak, učiteľ sa vždy nájde. Nie som si istý, či to funguje aj naopak.“ „Určite funguje,“ povedal Agal. V tú noc sa schúľil vo voze, zatiaľ čo Orner s Leonardom zostali popíjať. Tobias sa podujal na nočnú stráž.

Hoci sa Tobiasovi podarilo ustrážiť tábor pred zlodejmi, nedokázal uchrániť Ornera pred nočnými morami. Na úsvite sa naprieč táborm rozoznel ohlušujúci výstrel. *. Orner si konečne našiel miesto, kde ho nevysledia ani nočné mory.*

„Ešteže mi napadlo zobrať tú lopatu,“ povedal Tobias a zotrel si z čela kropaje potu. „Si na rade,“ povedal Tobias, hodil lopatu Agalovi a sadol si

na okraj jamy. „Keby išiel niekto okolo, pomyslí si, že ma nútiš kopat' si vlastný hrob,“ neodpustil si Agal.

„Ty si videl, ako sa Orner, veď vieš?“ spýtal sa Agal. „Videl, no myslel som si, že si ide do lesa uláviť,“ povedal Tobias. „Aký musí byť človek strápený, aby si zobral život,“ zamyslel sa Agal, načo zavadil lopatou o kameň. „Dúfajme, že to nikdy nezistíme,“ zaznel mu spoza chrbta Leov vážny hlas. „Dobre, to bude stačiť,“ povedal starý lovec a kývol hlavou k nehybnému telu. „Hod'te ho tam a pod'te mi pomôcť s koňmi.“

„Mali by sme sa zastaviť v Červených brehoch a poslať správu o úmrtí tých dvoch Jakobovým rodičom,“ povedal Agal, keď sa znova ocitli na kolesách. Tobias sa vystrel vo voze a nahlas pochrapkával. „Zbytočná strata času,“ odrovnal ho Leonard. „To, kedy sa Roland s Irenou dozvedia o Jakobovej smrti a Ornerovej samovražde im už syna nevráti.“

„Prečo si ma Ornerovi predstavil ako svojho synovca?“ spýtal sa Agal. „Tvojho otca beriem ako brata. Poznáme sa od detstva a vždy, keď mi bolo najhoršie, mi vedel venovať aspoň chvíľu svojho času. Tie slová Agala príjemne zaskočili. Dovtedy nepočul o žiadnom človeku, ktorý by druhého oslovil za brata, hoci ich nespájalo pokrvné príbuzenstvo.“

„Dular si postavil chatku rovno pod úpäťm Vranieho vrchu,“ prehovoril Leonard, keď mu vyrazili naproti po zlatistej lúke. „Musím ťa varovať, chlapče, hoci to pred Tobim nikdy nepriznám. O Dularovom pohnutom úsudku má kus pravdy. Dlhá samota ho, mierne povedané, odcudzila od reality. Inými slovami, ak nemá pravdu on, tak nikto.“

Pri pohľade na vychudnutého starca, vystretého pred chatou Agal pochopil Leonardov výraz *odcudzený od reality*. Leo zastavil kone tesne

pri ňom, no stavec sa ani nepohol. „Takto vítaš návštevu, Dular?!“ zvraskol Leonard. „Leonard, si to ty?!“ Dular bol v momente na nohách. „Nečakal som ťa tu, kamarát,“ ospravedlňoval sa lovec. „Prišiel som si po radu.“ „Po radu?“ zopakoval Dular vzrušene. „Prečo potrebuje taký skúsený lovec ako ty, radu od takého starého blázna, ako som ja?“ „Prepáč, som to ja ale somár. Pod'ťe dnu, povedz, kde máš syna?“ „Spí vo voze. V noci mal stráž. A musíš mi odpustiť, priateľu, nezdržíme sa tu. Naozaj som prišiel len po tú radu.“ „Kam sa tak ženíete? Nikdy si predsa neodmietol moje pohostenie. Snáď si sa taktiež nenechal zlákať na tú somarinu okolo jednorozca? Zbláznil si sa, Leo? Ved' je to celé nezmysel!“ zvolal Dular. „To ty si ho na to nahovoril?“ podráždene sa osopil na Agala. „To my sme nahovorili jeho,“ ozval sa z voza Tobias. „Od dvoch mladých a pochabých chlapcov by som to čakal, ale ty, Leo? Poznám ťa už celé roky, no nikdy by som si nebol pomyslel, že by si sa pridral na takúto čertovinu. Naopak, mal som ťa za muža, ktorý si zachová chladnú hlavu, aj keď všetci okolo stratia zdravý úsudok.“ „Čo ti poviem,“ pokrčil plecami Leonard. „Asi mladnem na staré kolená.“ „V tom lese vás čaká len smrť,“ zhrozene povedal Dular. „Včera sa u mňa zastavil Orner z Markových komnát, poznáš Ornera. Je učiteľom toho mladého šľachtica. Teda, bol, Jakob je mŕtvy. Niečo ho roztrhalo v tých prekliatych lesoch. Chudák, bol z toho úplne mimo. Teraz bude pravdepodobne na ceste do Markových komnát. Chudák, chce správu o Jakobovej smrti osobne odovzdať jeho rodičom.“ „Dular, Orner už správu nedoručí. Dnes ráno sa zastrelil,“ povedal Leonard. „Zastrelil,“ zopakoval Dular. „A práve o tom hovorím,“